

רמטכ"ל בחסות ממשלת הטימטום והרשע

מישטר החדש — הם מאיץ גורלי להתפרקות וחרס החברה, המוסר והצדק. כך יכול היה אותו רוצח שבויים מ-1948 להיבחר על ידי ה"ליבראל" אריה דולצ'ין כמנכ"ל הסוכנות היהודית. אנו, ה"כלבים", נבחנו, אבל ה"שירה" המ" שיכה בדרכה.

כך גם חדר חיידק שינאת הערבים והפקרת דמם אל ראשי מפקדים בכירים בצה"ל, כולל ראש-מטה-כללי!

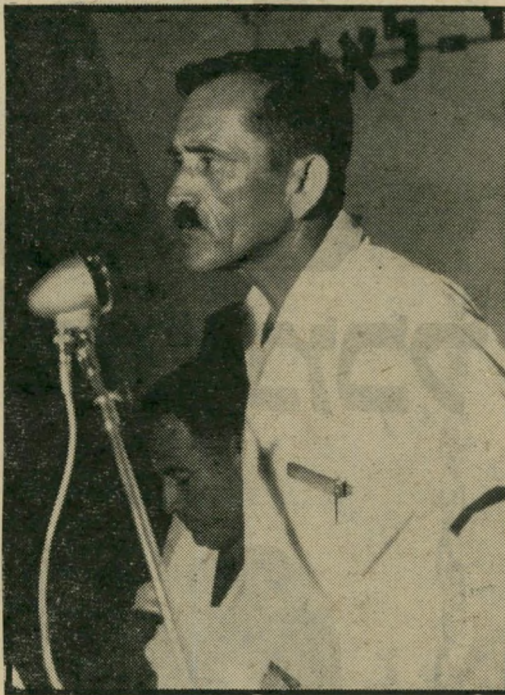
גבורתו של רפול, נאמנותו ומסירות הנפש שלו כחייל, אינם שקולים כנגד הגסות, הרישעות ואיבוד צלם-אנוש שהחלו להתגלות אצלו לאחרונה. רבים הם, לחרפתנו, החיילים והקצינים, בסדיר ובמילואים, התומכים בו עתה. זהו פרי הבאזשים של התמשכות המילי-חמות, התחזקות מעמדו של הקצין המיקצועי והרקת הציונות מתכניה האוניברסאליים והמוסריים. אולם רבים הם גם החיילים והקצינים, ואני בתוכם (משרת עדיין במילואים, בהתנדבות), שלא משלימים עם כך ואינם מוכנים לראות עוד את רפול (ואת מה שהוא מייצג) כמפקדם.

אם נותר ברפול שמץ של מצפון — עליו ללכת הביתה.

וכשנזכה, אם נזכה, בנפילת ממשלת הטימטום וה"רשע, יתבחר תנועת-העבודה בראש ובראשונה בכך, שתפ"על להסרת אות-קין שהדביק רפול בצה"ל ולחידוש כוחו וחסונו המוסרי האמיתי.

דב ירמיה * , מהריה

* דב ירמיה היה מפקד חטיבה בצה"ל והצטיין בקרב בות הצפון.

ההסתבות הנוראה שחלה בעם מאז — ששיאה בהשתלטות גל הלאומנות החשוכה והתוקפנית של ה-

כשעצרת, בעיצומה של מילחמת העצמאות, כיתת חיילים מפלוגתי הקרבית, באשמת אינוס נערה ערביה בכפר כבוש, בושתי ונכלמתי כחיילי. חלקם היו מטובי לוחמי הפלוגה, ואחד, משורר עדין נפש שנשבר בפני, חודה במעשה ובכה מרה, מיסורי מצפון.

זעמתי והתמרמרתי, כשבחורים אלה הוחזרו לפלוגה, אחרי שחקירת מצ"ח, "הצליחה" להוכיח את הפו"תם, כשהמג"ד מסייע בידה.

כשהעמדת למושפט את פקודי בגדוד קרבי — מפקד-פלוגה צעיר ומבטיח, שרצח בדם קר 30 אזרחים שבויים

להסרת אוח קין

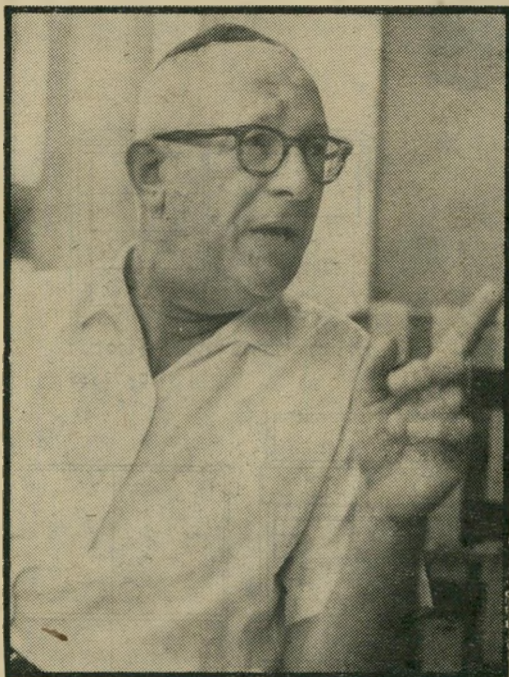
שהדביק רפול בצה"ל

ולחידוש כוחו וחסונו האמיתי

בכפר לבנוני כבוש, עם תום הקרבות, בושתי ונכלמתי בגדודי ובחטיבותי, על אשר יכול היה להתרחש במיסי-גרתם מעשה כזה.

כשנשפט הקצין, הורשע ונענש ב-7 שנות מאסר, האמנתי שיש בצה"ל מי ששומר על טוהר הנשק ומקיים את מישמעת צה"ל וכבודו. אולם כשעונשו הוקל והופ"חת לשנת מאסר אחת, וכשזכה בחנינה עוד בטרם ריצה אותה, ידעתי כי החל הכירוסם בחסונו המוסרי של צה"ל והחל השינוי ברוח שניסונו, מפקדי ההגנה וצה"ל בראשיתו, לצקת בצבאנו החדש, השונה מכל צבאות העולם.

חכמי הכנסת, היזהרו בהאשמותיכם!

ובפיליפיים, רק אחרי נטילת החסינות, ורק היועץ המישפטי לממשלה רשאי לעתור להחלטה כזאת של הכנסת, בצירוף טיוטא לכתב האישום המיועד.

ושבו, ייאמר גלויות: ככל דיני החסינות, כן שבע-תיים סעיף 1 לחוק החסינות, זועקים לשינוי יסודי, בכיוון קיצוץ כנפיים מרחיק-לכת — כפי שדרשתי לא פעם. ומשינוי נרחב זה תצמח ברכה גם בכיוון ההפוך. למשל: הנפגע בעלבונות מזעמיים, מפי ח"כ כלפי עמיתו, כנון, "סוכן אש"ף", "גובל בבגידה", וכו"ב, שאינו יכול, היום, ליזום כל הליך מישפטי, למשל פיצוי דיבורי-רעה, יהיה רשאי, ומוסרית אף חייב, לכפות בירור שיפוטי. כל זה נכון, אבל השגת המבוקש לא תיתכן אלא על בסיס הצגת המצב כהויות, לדאבון לב. ומצב הדברים דעכשוו חדמשמעי הוא: בעל האיג"רת היונו בחזקת נקי מכלל רב!

יעקוב ג'אס רוזנטל * , ירושלים

* יעקוב רוזנטל, מישפטן יוצא גרמניה, מומחה לחוקי הכנסת, היה שנים רבות הכתב הפרלמנטרי של "הארץ".

פרסמים האחרים חלות התקנות המנדטוריות במלואן ובכל היקפן וחומרן. ומשום כך למותר הוא לתאר את דינו של הפירסום שבלבוש איגרת שהופצה בעשרות עותקים. וכאמור — למסקנה זו צריך להגיע אף הקרוב להשקפותיו של המפרסם בנושא הפירסום, ובמגמתו לסכל אורח החשיבה השילטונית לגבי חיפוי על עצם המיכלול וקריאת דרו"ל-מעשה לעבריו ולסוג עבירתו. והרי בגישה החמורה והמזיקה של השילטון, החל ברמטכ"ל ושר-הביטחון וכלה בצנזור, אפשר להילחם רק מתוך הכרה בדין הקיים, ורק בדרך זו מותר ואפשר ליחל הן לסילוק תופעות מכווערות אלה ודומיהן, והן לשינוי יסודי של כלל דיני הצנזורה.

המתחרים זה בזה בהעשרת אוצר הגסות המילולית, כלפי המפרסם, וביחוד המבקש לגייס גם את היועץ המישפטי לממשלה בשביל מסע זה, מתכחשים, או מעמידים פני מתכחשים, לדין אחר, והינו דין חסינות, בהיות המפרסם חבר-כנסת.

ישנן תמים או מיתמם, כי מדובר לעת עתה רק בייזום הנעת הכנסת לנטילת החסינות. ברם אין שחר לטענה זו: ח"כ אבנרי לא חטא — מתוך הנחה כי בכלל חטא — לאו דווקא במישור האישי או במישור מנותק מפעולותו הציבורית, אלא גם במפורש ובמוצהר, וגם מבחינה מהותית-אנטיקטיבית, בגדר מאבק ציבורי שלו, ובהמשכת מאבק בגדון שבו החל, עוד לפני-כן, מעל במת הכנסת. ואף לו עשה אשר עשה מחוץ לכותלי מישכן הכנסת, ואין נפקא מינה.

כאן חל, איפוא, סעיף 1 לחוק החסינות, לפיו "חבר הכנסת לא ישא באחריות, פלילית או אזרחית, ויהיה חסין בפני כל פעולה מישפטית", לא רק "בשל הבעת דעה בעל-פה או בכתב", כי אם אף "בשל מעשה שעשה,

בעל האיגרת, ו"כ אבנרי,

הינו בחזקת נקי מכל רב!

בכנסת או מחוצה לה, אם היו ההצבעה, הבעת הידיעה או המעשה במילוי תפקידו, ואף בזה לא סגי כי אם "או למען מילוי תפקידו, כחבר הכנסת."

לשון אחר: בגדר תחולת הוראה זו, בדבר חסינות מהותית-מוחלטת, ייהפך דבר, לרבות, "מעשה", וללא הגבלה, אשר בו יפליל את עצמו אדם אחר — לעין דבר-בדין בהיעשותו בידי ח"כ. ואכן לא כתוב, "לא יעמוד לדין", אלא, "לא ישא באחריות", כלומר, כאילו הצדק איתו, להבדילו מאחרים.

העמדת ח"כ לדין תיתכן רק בשל עבירות אחרות — לגבי תביעות לפי דיני ממונות, ללא התערבות הכנסת,

מילות-גנאי, מן הגסות שבמילון ואף מן הסוג ש"מילונאי יסרב לכלול במילון, בין עסקינו לעמיתיהם לעסקונה, לרבות שרים בשבתם סביב שולחן הממשלה — למקובלות היו. גם להטחת החשדות בפלילים כלפי עמיתים לספסל נבחרת-הציבור הרגילו אותנו. אבל פניה-בכתב אל היועץ המישפטי לממשלה, למען ייזום העמ"דתו של ח"כ-עמית לדין פלילי, ולמען הנעת הכנסת לנטילת חסינותו לשם סלילת דרך שפיטתו — זהו חידוש במילחמות חברי "הבית הגבוה".

והחידוש מרתק פי כמה, בהיות ממציאו פרקליט מלומד, הניגש למלאכת הפניה ללא לקו-מרשה. ח"כ אורי אבנרי סיפק חומר-בהפצה לעשרות ישראלים, וב"ראשם חברי-הכנסת כולם, בסוגיא אשר סיווגה גורמי-שילטון כמסוגלת-חסויה, מטעמי ביטחון-המדינה, לפי הגדרתם. בצניור ההפצה הגיעו הדברים לידיעת עתונאים אמריקאים, והם פירסמו אותם. לא כאן המקום להעריך את מוען איגרת ההפצה ואת מעשהו, לא לשבח ואף לא לגנאי. אלא יצירת בלבול יצרים ומושגים, מצד מקטרגים ומסייתים הסתה פרועה, ובילבול תורם גם מן הצד-שכנגד, מחייב הבהרות-צינון.

הצנזורה, שהיא צבאית וכפופה לרמטכ"ל, עודה יונקת קיומה וגיודר סמכותה מ"תקנות הגנה שעת חירום" משנת 1945. לגבי פירסומים היא משמשת הגנה על ישראל וביטחונה ושלוש הציבור. הצנזור קובע אלו סוגי חומר יוגשו לו לפני פיר"סומם, והוא רשאי לאסור חומר כזה לפירסום כליל, או חלקית, או לעכב פירסומו. המפר הוראת הצנזורה, ייאשם בעוון.

שימור-ל: הצנזור, מתוך שיקול משלו, קובע אלו מיגבלות, במיקרה מוחשי שלפניו, דרושות לשם השגת יעדי הצנזורה הנ"ל, והוא קובע, תוך חופש שיקול, אלו מיני חומר-לפירסום-בכוח יוגשו לו לבדיקה. כלומר: ברצותו יסתפק בהגשת ידיעות או מאמרים וכו"ב על מידע צבאי מובהק. ברצותו ירחיב, ביום בהיר אחד ואף ללא הנמקה, את היריעה, כדי כלילת רשימות ביקורת על הצגות או ספרים בחומר הטעון הגשה. כמובן, אפשר להשיג על דברו באוזני הרמטכ"ל. אבל לא זו בלבד שהסיכויים להצלחה קלושים, אלא עד הכרעה אחרת, דבר הצנזור הינו ונשאר צו-עשה או צו-אל-תעשה מחייב. וזעירים מאד גם סיכויי ההצלחה של עתירה לבג"ץ, באשר לצנזור ועמד חופש שיקול הדעת עליו, ואם כך על העותר להוכיח שרירות לב המשיב, הינה בולטת מסמכותו, או מניעים פסולים, אישיים או אחרים, כלפי העותר.

אמת — נכון הוא שלגבי העיתונים היומיים הוקפא יישום הוראות אלו, אם כי ללא ביטולן בדרך חקיקה, בתוקף הסכמים, החל משנת 1950, בין שר-הביטחון לוועדת עורכי עיתונים אלה, ותחת הונהג הסדר אחר. אבל ביטולן המהותי חלות גם כאן אותן מגמות. ועל הכל — מאותו הסכם נהנים היומונים בלבד, ועל כל כלי-התיקשות האחרים וכל הפירסומים והמי-